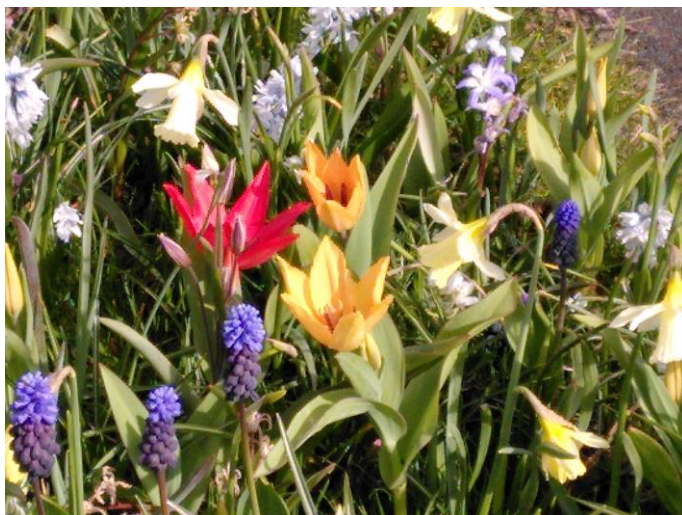

30 april 2021

Lieve leden en vrienden van De Kapel,

Op 4 mei herdenken we, zoals de officiële bewoording is: “allen – burgers en militairen – die in het Koninkrijk der Nederlanden of waar ook ter wereld zijn omgekomen of vermoord sinds het uitbreken van de Tweede Wereldoorlog, in oorlogssituaties en bij vredesoperaties”. Direct daarna op 5 mei vieren we bevrijdingsdag. Twee door velen intens beleefde data. Een deel van onze leden heeft de Tweede Wereldoorlog persoonlijk meegemaakt.

Herinneringen zijn voor iedereen heel verschillend. Je kunt blij zijn met de blijvende aandacht voor de oorlog en de oproep voor vrede en gerechtigheid die altijd rond 4 mei klinkt. Maar er zijn ook mensen die het een zware tijd van het jaar vinden, door de vele herinneringen die in deze dagen altijd weer opkomen. Mocht dat bij u het geval zijn, heel veel sterkte daarmee!

Herdenken is een typisch menselijke eigenschap. Opnieuw iets denken, iets in je oproepen, her-inneren. Je zet de tijd even stil, gaat even niet verder om terug te kunnen kijken op wat geweest is. Sommige gebeurtenissen zijn dan ‘als gisteren’, zo precies kunnen we ze weer voor de geest halen. Doet het mensen in het algemeen goed een bepaalde gebeurtenis te herdenken? Blijkbaar hebben diverse culturen gedacht dat het in elk geval beter is, voor veel voorkomende droevige gebeurtenissen, strikte gedragsregels vast te stellen. De afspraken moesten de rouw controleren en beperken. De Joden spraken af, volgens het Oude-Testament, dat zij een haarlok konden afknippen en een scheur in de kleding mochten aanbrenge(n) als teken van rouw bij het overlijden van personen. Maar bijvoorbeeld *al* je kleding verscheuren of *al* je haar uittrekken, dat vond men dan weer te ver gaan, want je moet wel weer verder na verdriet.

Zo droegen in Nederland familieleden van gestorvenen rouwbanden (voetballers volgen dit gebruik nog wel) en zijn er gebruiken rond begrafenissen. Ook op onze 4 mei viering volgt de herdenking een vast patroon waarbij de vlag halfstok gaat, er toespraken zijn, de Last Post gespeeld wordt, de twee minuten stilte wordt aangehouden, het Wilhelmus klinkt en een kranslegging plaatsvindt. Gelukkig ‘mag’ je daar dan wel met een brok in je keel en tranen in je ogen bij aanwezig zijn. De bijeenkomst erkent dat de gestorvenen in onze kring blijven missen.

Bepaalde landschappen en uitzichten voelen als passende omgeving voor onze herdenkingen. Natuurlijk de begraafplaatsen en monumenten bij uitstek. Maar ook een omgeving of situatie die ons gevoel raakt; een ondergaande zon, een wijds uitzicht, of juist een dorre vlakte. De vogel die toevallig begint te zingen als de twee minuten stilte plaatsvindt raakt ons hart. De klapprozen hebben als herinnering aan de velden in Noord-Frankrijk vanaf de Eerste Wereldoorlog een symbolische betekenis gekregen. Leendert Witvliet dicht:

Klaproos

Even maar in bloei
langs de spoorlijn
de klaproos
met het kleine, behaarde blad
de bloem
vuurrood en donker middenin.

Hoog boven het gras
wuijt ze
naar wie langs haar komt.

(Leendert Witvliet)

Na de herdenking op 4 mei vieren we 5 mei; we vieren de vrijheid. Weer hangt de vlag uit, er zijn concerten en bijeenkomsten. Feestvieren mag losbandiger, zonder zoveel vastgelegde gebruiken plaatsvinden. Hoewel? Dit jaar zijn we door corona toch nog steeds wat voorzichtig. Ik wens u desondanks veel gezelligheid toe. Door de corona-beperkingen hebben we dit jaar (nogmaals) ervaren dat de vrijheid om te kunnen gaan en staan waar je wilt, helemaal niet vanzelfsprekend is.

Hartelijke groet,

Katrijne Bezemer